

Den trætte Vandrer,

eller

Zanker

ved

Velædle Høyfornemme

Mad. Christina Stamans,

fød Farnou,

Grav

den 24de Maji 1796,

Erbedigst

av

B. Børretzen.

Bergen, 1796.

Trykt hos N. Dahls Efterleverste.

2000

1870

1870

1870

1870

1870

1870

1870

1870

1870

1870

1870

1870

1870

Hvor skøn og blid mit Lives Morgenrøde,
Da tryk jeg laae i fromme Fædres Skød,
Ukiendt med Sorg og med forsættelig Brode,
Og i et Smil uskylbig Glæde næd;
Ved Moders Bryst mig intet kunde skrække,
Ej Verdens Larm av søde Søvn mig vække.

Min Barndom gled, og intet Godt den savnet,
Mit Liv var Lyst og skiemtsom Børneleeg —
Jeg Christen var; for ret at bære Navnet,
Min Kundskab om dets heele Indhold steg —
Den tomme Lyd er her til ingen Nytte,
Dens Værd man ey mod affsens Guld bor bytte.

Nu Livets Baar jeg ulede i Møde,
Min Gang var let, jeg ingen Kummer saae —
Jeg blomstret naar Naturens Skienhed døde —
Vor Vinter kom først naar vi blive graae —
Uffionsform' vi tit odse bort dets Dage,
Dg glemme: at det kom ey meer tilbage.

J unge Kar, som andre Dødelige,
Var Jorden mig et moersomt Opholdssted;
Jeg noed dens Fryd i Selskab med min Ege,
Og aldrig blev jeg af dens smaae Ting Lied;
Jeg quædede saa fro dens blide Stunde
Om Lykkens Gunst, hvad den mig vilde unde.

Snart kom med Hæls de lykkelige Dage,
Da Jomfruestand ærværdigt byttet blev;
Mig Skæbnen bod, en Kones Glæder smage,
Og samme jeg iblandt de beste skrev;
Ehi saadant Skridt udkræver Efsertanke,
Om ey for silde man paa Handlingen skal anke.

Min Børneskib jeg saae med Aar forøget;
Hvo tolke kan en Moders omme Siæl,
Foruden den, som selv det har forsøget,
Hvad Deel hun taer i Børns Bæ og Bæl?
Stor var min Sorg, da sex var mig berøvet;
Men andre sex har aldrig mig bedrøvet.

Jeg Velstand nød — Til vel den at behandle
I beste Aar anvendte jeg min Tild —
Rettskaffen bør en Christen stedse vandle,
(Saa tænkte jeg) Fort er maaskee din Tid.
Dog blev den lang, og svage mine Kræfter,
Jeg sildig fik den Noe jeg længtes efter.

Forkortet blev omsider dog min Smerte,
Og at min Bon til Lovsang viklet ud,
Ov Verden mæt, mit saa forknuste Hjerter
I Doden brast, og Aanden foer til Guld.
Mit Legems Rest skal Orme her fortære,
Ov Verdens Fald det vækkes skal til Ere.

Farvel, min Mand! og Du velsignet være
For hver en Stund at min jeg kaldte Dig!
Din Alderdom ey slige Byrder bære,
Som den Du saae at den paalagde mig!
Vær Børns Lyft, vor Slægtes hulde Fader,
At sildig Du en ussel Jord forlader!

Far:

Farvel, min Flok! og Himlen Eder skænke
Saa meget Held, som Lykken yde kan,
Men gid for alt I stedse ædelt tænke,
Og over Dyd i givet og ugiven Stand!
Nok et Farvel fra Gravens skumle Boelig!
Blessign saa Gud, at her, jeg hviler roelig.

Jeg stred og vandt, o gid! som jeg, I vinde
Med Christi Kraft, at hist i Salighed
Forklarede vi maae hinanden finde,
Og Alle see den samme Herlighed!
Vi evig da vor Jubel sammenstode
For ham, som vandt, i det han for os døde!!!